

een speerruiter saamgetroppeld: een schareslijper die, op de berrie van zijn molen gezeten, de hooge personagiën achterna keek; een lakenkooper, die nog vóór het vallen van den avond de stadspoort moest bereiken, en een varend mersnier die, zijn baalzak rustend tegen een wilgenstronk, met de mouw van zijn sergiën kamizool, onder den breedgeranden hoed het zweet en stof van zijn voorhoofd vaagde.

In de verte, achter het geboomt, priemt het torentje van Sleydinge, waarvan het hiet dat de pastoor, een nog jong en tenger man die eenigszins hinkt met den rechter voet, ook al niet vast in de leer meer was en naar den mutsaard rook. Heel aan den gezichteinder glimt in de ondergaande zon nog iets dat wel de gulden draak op het Gentsche Belfort kon zijn. De heeren zijn voorbij en de ruiter draaft alweer over het veld om verder de baan af te speuren. Weer stapt de lakenkooper steêwaarts toe; weer duwt de scharesliep zijn molen door het zand.

Slechts de mersnier had zijn vilt op den baalzak gelegd om zich even tegen de berm van de gracht te rusten te zetten. Het was een oud man, met grijze haren en vollen baard. Lang bleef hij tegen den graskant zitten, tot boven de elzenhaag de manesikkel zichtbaar werd. Dan ging hij met tragen stap naar het rustende dorp. Enkele oliepittekens glommen als een groet aan de avondster, die daar boven al in vollen luister stond.

Bij den mandenmaker Goris Brakelsz waren deur en luiken dicht, ofschoon overal elders de vrouwen met haar spinnewiel onder de linde zaten en de mannen over de halvedeur een avondluchtje lagen te scheppen. De vreemdeling stapte het achterplaatsken op, waar bundels rijshout en wisschen een zerpen reuk van verwelkende schors verspreidden; hij klopte aan het vensterken van de voutekamer, waarvoor een vrouwen-schort gespannen was, om zelfs geen lichtstraalken door te laten.

In de laag gezolderde huiskamer, waar de broeierig warme lucht nog bedompter werd door den walm van een paar kienspanen, stond een groote, houten tobbe vol water, midden op den vloer, waar anders de tafel placht te staan. Meester Goris en zijn huisvrouw, twee stoelenvlechters van bij Wondelghem en een linnenwever uit de buurt, keken toe met strakke gezichten, de handen over de borst gekruist. Neergeknield bij de tobbe lag een oude schippersknecht, het ruige bovenlijf tot aan den gordel bloot. Achter de met een schoon laken gedekte tafel stond Willem Rutsemelis, den zoon van den rijken koornkooper uit Gent, die voor deze gelegenheid overgekomen was.

De vreemdeling wist wat dit beteekende. Van uit zijn mars, die hij in een hoek van de kamer had neergesteld, en zorgvuldig in pakken saaietten verstoken, had hij een dun bundeltje te voorschijn gehaald; op een teeken van Willem Rutsemelis, las hij met de lijzige, zingende stem die den landsman van tegen den Maaskant verried, uit een van